

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
8 Гж.1.бр.3010/14
19.11.2014. године
Н и ш

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Зорана Ђорђевића, председника већа, Весне Вукас и Вере Милошевић, чланова већа, у правној ствари тужиле Ј. С. из села Г., коју заступа пуномоћник Н. Д., адвокат из Н., против тужене Општине Алексинац, Општинска управе, К. М. бр. 169. коју заступа Општинско јавно правобранилаштво, ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о жалби тужиле изјављеној против пресуде Основног суда у Алексинцу П1.бр.1856/13 (2013) од 23.05.2014.године, у седници већа одржаној дана 19.11.2014. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиле Ј. С. а пресуда Основног суда у Алексинцу П1.бр.1856/13 (2013) од 23.05.2014. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се пониште као незаконита решења тужене бр. 118-2/2013 од 26.02.2013. године и бр. 118-2/2 од 15.03.2013. године, да се обавезе тужена да тужилу врати на рад према решењу о распоређивању бр. 112-1/2012 -269 од 19.10.2012. године и призна јој сва права на раду и по основу рада почев од 01.03.2013. године, до повратка на рад.

Другим ставом изреке, обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 54.000,00 динара.

Против наведене пресуде тужилца је благовремено изјавила жалбу, побијајући је у целости, из свих законом прописаних разлога, са предлогом да се побијана пресуда преиначи у смислу жалбених навода, или да се укине.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл. 386. Закона о парничном поступку (Сл.гл.РС бр. 72/11), Апелациони суд је оценио да жалба није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. ЗПП, на које овај суд пази по службеној дужности, као ни повреде из тачке 12. наведеног члана, јер првостепена пресуда садржи довољне и јасне разлоге о одлучним чињеницама, које прихвата и овај суд.

Првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање, а маима да је тужилца била у радном односу код тужене по решењу тужене од 05.03.2012. године, којим је засновала радни однос на одређено време, а због повећања обима посла, за обављање послова архиве и то за период од 05.03.2012. године до 04.06.2012. године. Дана 07.03.2012. године, тужена је расписала оглас за попуну слободних радних места, поред осталог и за радно место: послови архиве – 1 извршилац у Одељењу за општу управу и друштвене делатности, Одсек за општу управу. Огласом су прописани општи и посебни услови које треба да испуњавају кандидати за наведено радно место. Као посебни услови за радно место послови архиве прописани су: IV степен стручне спреме, - средња економска, педагошка, гимназија, 1 година радног искуства, положен стручни испит за рад у органима државне управе, познавање рада на рачунару. Тужилца је поднела пријаву. По објављеном огласу донета је Одлука о избору кандидата дана 05.04.2012. године, којом је за наведено радно место изабрана тужилца. Решењем тужене од 17.04.2012. године, тужилца је примљена у радни однос код тужене, за обављање послова радног места: послови архиве, почев од 18.04.2012. године. У моменту заснивања радног односа на неодређено време тужилца није имала једну годину радног искуства, већ 8 месеци и 15 дана радног искуства. Поступајући по мери Управног инспектора Управног инспектората Министарства за људска и мањинска права, државну управу и локалну самоуправу, при вршењу посредног инспекцијског надзора, тужена је донела оспорено решење бр. 118-2/2013 од 26.02.2013. године, којим је тужилци престао радни однос дана 01.03.2013. године, применом чл. 64а став 2. тачка 1. Закона о радним односима у државним органима, због заснивања радног односа супротно закону. У образложењу овог решења наведено је да тужилца у моменту заснивања радног односа није испуњавала све тражене услове огласа, односно није имала једну годину радног искуства. Против наведеног решења тужилца је изјавила приговор, који је решењем начелника Општинске управе бр. 118-2/2 од 15.03.2013. године одбијен као неоснован.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд поступио, правилно применивши материјално право, када је одбио тужбени захтев тужилце за поништај оспорених решења, и за своју одлуку дао је основане разлоге, које прихвата и овај суд.

Чланом 64а став 2. тачка 1. Закона о радним односима у државним органима, прописано је да се запосленом отказује радни однос ако се у року од једне године од заснивања радног односа утврди да је радни однос заснован супротно закону.

Првостепени суд је правилно утврдио битну чињеницу да тужилца у моменту заснивања радног односа на неодређено време код тужене није имала радно искуство у трајању од једне године. Ту чињеницу је потврдила и сама тужилца у свом исказу, саслушана као странка. Обзиром да тужилца у моменту заснивања радног односа на неодређено време није испуњавала један од посебних услова огласа, односно није имала једну годину радног искуства, што је утврђено у року од једне године од заснивања радног односа, правилно је првостепени суд оценио да је тужилца радни однос престао на законит начин, правилном применом одредбе чл. 64а став 2. тачка 1. Закона о радним односима у државним органима.

Наводима жалбе се не доводи у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања. Тужилца и у жалби наводи да овај услов (радно искуство у трајању од једне године) заиста није испуњавала.

Жалба истиче да је тужилца испуњавала услов који се тиче положеног стручног испита за рад у органима државне управе, јер је у међувремену, по налогу тужене у остављеном року положила тај испит; те да је у тренутку отказивања радног односа већ испуњавала и услов који се односи на једну годину радног искуства, због чега је, по схватању жалбе, оспорено решење незаконито.

Нису основани предњи наводи жалбе, из разлога што се испуњеност услова за заснивање радног односа цени према тренутку заснивања радног односа, тако да чињеница што је тужилца накнадно, протеклом времена, испунила и овај услов – стекла једну годину радног искуства, није од утицаја на законитост оспорених решења, и другачију одлуку суда у овој правној ствари.

Из изнетих разлога жалба је оцењена као неоснована, а побијана пресуда као правилна и на закону заснована.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредаба чл. 153. и 154. ЗПП и уз правилну примену АТ.

Са изложеног, а на основу одредбе члана 390. ЗПП одлучено је као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 19.11.2014.године 8 Гж.1.бр. 3010/14

**Записничар
Весна Јовановић Јанковић**

**Председник већа-судија,
Зоран Ђорђевић**

**Судија известилац
Весна Вукас**